Ч. 18 Второк 24 січня (5 лютого) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львов в бюрі дневників Люді Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї.
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Загальні збори наукового тов. ім. Т. Шевченка.

В попередних числах нашої ґазети помістили ми справозданє з діяльности виділу товариства ім. Шевченка за час від загальних зборів 11. мая 1893 р. до кінця року 1894-ого. В доповненю до сего справозданя додамо ще, що найкрасше розвивала ся секция фільольоґічна під проводом бл. п. дра Омеляна Огоновского, а відтак проф. Івана Верхратского. Та секция мала 11 засідань, на котрих члени відчитували власні праці, або здавали справу з чужих праць, що мали містити ся в записках. Секция історично-фільозофічна під проводом проф. Наталя Вахнянина, а відтак проф. М. Грушевского мала 7 засідань, а секция математично-природничо-лікарска під проводом проф. Ів. Верхратского пять засідань. Отже разом відбули всі секциї товариства 23 засідань, чим оживив ся незвичайно научний рух в товаристві.

Познакомивши так вп. читателів хоч коротко з діяльностию товариства, здамо справу з загальних зборів єго, які відбули ся дня 2. лютого 1895 р. в комнатах „Рускої Бесїди“ і „Просьвіти“ у Львові. На збори зійшло ся звиш 50 членів; між ними були члени й з провінциї.

Збори отворив промовою голова проф. Ол. Барвіньский. Вказав на розвій товариства за півтора року під взглядом научним і маєтковим; розповів пляни товариства на будуче і сердечним словом згадав членів, котрих товариство в остатних часах стратило, а то: бл. п. Омеляна Огоновского, Омеляна Партицкого, Петра Левіцкого, а з України бл. п. основателя друкарні товар. ім. Шевченка Пильчикова і Вовка-Карачевского.

Збір приняв з вдоволенєм до відомости заходи виділу коло розвою товариства і подякував щиро особливо п. Костеви Паньківскому за єго безнастанну працю для товариства і проф. Сидорови Громницкому.

Тому, що справозданє секретаря товариства находило ся в руках кождого члена і було друковане в часописях, то збори увільнили секретаря від відчитуваня его, почім адміністратор товариства п. К. Паньківский відчитав справозданє касове за рік 1893 і 1894.

З справозданя сего видко, що товариство розвинуло ся дуже минувшого року під взглядом фінансовим.

В р. 1893 виносили активи товариства 37.799 зр. 10 кр.; пассива 12.645 зр. 95 кр.; отже маєток товариства виносив тоді 25.153 зр. 15 кр. Оборотовий капітал виносив 40.222 зр. 23 кр.

Білянс з кінцем року 1894 був такий:

Активи:

Готівка в касі . . .	1.977 зр.	10 кр.
Вартість інвентаря . .	15.870 „	20 „
Дебітори	[illegible].604 „	— „
Запас накладів . . .	19.388 „	64 „
Запас паперу . . .	3.000 „	— „
Запас фарби . . .	250 „	— „
Вадия	200 „	— „
Разом .	50.289 „	94 „

Пасиви:

Кредиторам позичок, паперу, черенок, фарби і т. п. товариство остало винно . 13.424 зр. 96 кр.

Отже маєток товариства виносив з кінцем 1894 р. 36.864 зр. 98 кр.

Над рубрикою довжників повстала ся широка нарада, касиєр пояснив єї докладними датами з книг, почім збори на внесенє контрольної комісиї приняли до відомости оба справозданя виділу і дали єму абсолюторию. Взагалї знати було у збору вдоволенє з маєткового стану товариства.

Наступив вибір виділу. Проф. Стефан Стоцкий з Чернівців вніс, щоби голосованє було явне, не картками. Тим способом увійшли до нового виділу слїдуючі пп.: Ол. Барвіньский, яко голова; а яко виділові проф. Сид. Громницкий, директор інститута педагоґічного Кость Паньківский, літерат Осип Маковей, судия Антін Дольницкий, проф. Петро Огоновский. Заступниками виділових вибрані проф. Василь Білецкий і укінчений студент фільозофії Остап Макарушка.

Контрольна комісия осталась та сама, що була доси. Тут мусимо додати, що директори секций (на-тепер проф. Грушевский і проф. Верхратский; фільольоґічна секция по смерти Ом. Огоновского і Ом. Партицкого не має ще директора) входять тим самим в склад виділу.

По виборі виділу проф. Грушевский читав дуже цікаву студию про галицке боярство в 12-тім і 13-ім віцї. По полудни проф. Верхратский читав про рускі говори в Галичинї, яка між ними ріжниця і по чім їх пізнати. Над відчитом проф. Верхратского радили члени довгий час. Оба відчити будуть друковані в Записках.

Внесень не ставили члени нїяких і тому голова замкнув збори, подякувавши зібраним за участь.

---

18)

РОЗБИШАКИ НА РІЦЇ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских полїшуків

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

— А яка-ж ваша сим разом дорога? — спитав Блякфут — ви ще менї не сказали, що ви хочете зорудувати в Ґелені....

— Що зорудувати? — сказав на то Сандер і насупив ся та зморщив чоло гнївливо — лїпше спитайтесь, що я маю там зорудувати. — Я хотів ще побути кілька днів на острові та відпочити собі по послїдних трудах, бо то, бачите, не дурниця кермувати ґаляром долї Вабашем, Огайом та Місісіпі аж сюди.... а до того ще й тоті сцени. Так нї, менї навіть не можна було виспати ся нинї рано і я мушу на лоб на шию гнати назад дорогою, на котрій — так би мене Бог по тій правді побив — нїхто мене вже другий раз не побачить.

— Але за чим же їдете до Ґелени?

— За чим?... вивабити з дому хорошу, молоду дївчину.

— Хорошу, молоду дївчину?... Чей же Келї не схоче пускати ся на якісь любовні пригоди...

— Та й менї видить ся, що ледви — перебив єму Сандер — насамперед була би то за висока заплата, яку він визначив, а відтак не годять ся до того й другі обставини. — Здає ся скорше, що то розходить ся о якусь спадщину.

— О спадщину? Та по кім?

— Ба, та бо вам за богато забагає ся; я вже й сам ломив собі над тим голову. Але, коли ми вже розговорили ся.... в котрій то державі був капітан недавно, коли то єго так довго не було дома?

— В Джорджії. — Гадаєте може, що то стоїть в якійсь звязи з тою спадщиною?

— Чому би нї? Преці Сімпсов єсть також в Джорджії, а Келї переписує ся досить часто з тими сторонами.

— Так? А він менї не казав о тім нічого — відозвав ся на то Блякфут і задумавшись, вдивив ся на кульбаку. — А ви-ж знаєте вже тоту панну, котрій маєте ся представити?

— А вже-ж, що знаю.... ще з Індияни — відповів Сандер, що все ще не міг якось позбирати гадок до купи.

— Так? Отже то стара знакомість.... коли так, то й не треба нїяких поручень; дїло піде легко. Як же їй на імя?

— А мимо того єсть у мене порученє до єї свояка, в котрого домі она проживає.... до якогось Мр. Дейтона!

— Містер Дейтон то єї свояк? — відозвав ся на то здивований Блякфут на весь голос і стягнув поводами свого коня так сильно, що той аж скочив на бік і став дуба.

— Отсе письмо то до него — сказав Сандер — а тота панночка, то молода гусочка з села, але й дотепна собі. Впрочім она мене знає і не буде нї найменшої трудности.

— Але що було би тут на примеметї?

— Там до лиха, а що-ж то мене обходить. — Я маю лиш наказ о скілько можна по доброму, найпізнїйше аж до суботи вечера, спровадити єї на точно означене менї місце, а проче здати вже на капітана. За то дістану з єго приватної каси тисячу долярів. А за чим же ви до Ґелени.... чи може також за якими дрібними орудками приватними, що? Чуєте, Блякфут, ви чогось нинї так дуже вистроїли ся..... я не хотів би вас підозрівати....

— Підозрівати? Чого? — забурмотів старий — пуста річ.... вам все лиш якісь жарти при голові. Але аби-сьте таки знали — сказав він по хвили усьміхаючись — що й я маю сим разом припорученя до якоїсь дами.

— Хиба я зле здогадував ся? — відозвав ся Сандер урадований і усьміхаючись схилив ся коневи на шию — я собі то зараз думав.... але бо то й пишно.... Блякфут в гостину до якоїсь дами.... Блякфут буде гуляти в місті, як веселий панич.... ха-ха-ха.... то справді знаменито!

— По правдї сказавши, я не знаю, чого тут реготати ся, хоч би так і дїйстно було.... впрочім вас зараз відійде тота веселість — го-

Перегляд політичний.

Німецка партия лїберальна постановила поставити кандидатуру міністра Пленера при виборах до Ради державної у Відни на передмістю Ляндштрасе на місце помершого посла Соммаруґи.

Віденьска ґазета урядова оголосила закон о управильненю відпочинку недїльного.

Амбасадорів росийских Шталя з Льондону і кн. Лабанова-Ростовского з Берлина завізвано до Петербурга. Кажуть, що один з них має стати міністром справ заграничних.

До одної берлиньскої ґазети доносять з Петербурга: Мимо того, що пишуть росийскі ґазети, автократична бесїда царя не зробила доброго враження; і в сьвітї дипльоматичнім суть гадки подїлені. Амбасадори Анґлії і Франциї подали зараз ту бесїду телеґрафічно до відомости своїм правительствам. Кажуть, що презес комітету міністрів Бунґе і міністер справ внутрішних Дурново приготовили були для царя инший зміст бесїди, але цар его не приняв. В кругах лїберальних настало очевидне занепокоєнє. Дня 30 сїчня арештовано в Петербурзї 11 осіб. На університетї знайдено відозву пригадуючу день 1 марта, роковий день убитя царя Александра II. Лїберали розчарували ся дуже тим, що сподївали ся богато по теперішнім царю.

Вість о занятю Японцями хіньскої кріпости Веі-гаі-веі потверджує ся. В битві взяла участь фльота японьска і сухопутна армія. Серед сильної бомбардациї фльоти розпочала піхота атак на форти міста і о 9 год. рано взяли вже були перші укріпленя. Хінцї ставили завзятий опір, але як на таку кріпость за слабий. Битва тягнула ся цїлий день і остаточно закінчила ся побідою Хінців. По обох сторонах суть великі страти. Японцї взяли також 10 хіньских кораблїв воєнних і кілька лодий торпедових, а стратили дві лоди торпедові.

Новинки.

Львів дня 4 лютого 1895.

† **Омелян Партицкий**, професор учительских семинарий у Львові, член-основатель і почестний член товариства „Просьвіта", товариства ім. Шевченка і других руско-народних товариств, помер дня 1 лютого нагло на удар серцевий, переживши 55 лїт. Покійний родив ся 1840 року в селї Тейсарові повіта жидачівского з вітця Иосифа, пароха тейсарівского і матери з Абрисовских. (Мати відумерла его в 9-ім роцї житя, а отець умер в роцї 1879). Школи нормальні, ґімназияльні і богословія кінчив у Львові. Яко питомець духовної семинариї студиював фільольоґію клясичну і руску, а зложивши по скінченю богословія іспит з языка руского в 1864 роцї, посьвятив ся праци учительскій з першу при ґімназиях в Чернівцях, Тернополи і у Львові, а відтак при львівскій учительскій семинариї від часу введеня ії в житє аж до смерти. Омелян Партицкий, від молоду мислячий і трудолюбивий, почав писати вже яко семинарист в перших лїтах 1860-их („Галичанин в 1863 р. надрукував его наукову студию „Червона Русь в часах передисторичних") і від того часу не випускав пера з руки до послїдного віддиху. Видав перший Словар нїмецко-руский, укладав шкільні книжки, займав ся якийсь час редакциею „Правди", в 1870 их рр. основував і редаґував „Ґазету шкільну", з початком 1880 рр. основав і редаґував лїтературну часопись „Зорю", основав часопись „Зеркало", видав своїм накладом дуже много книжок всякого змісту. Послїдною его працею був обемистий твір про доісторичну історию Галичини. Весь свій зайвий гріш покійний жертвував на друк книжок не лиш свого, але й чужого пера. Працював також в молодших лїтах в руско-народних товариствах. Русини стратили в нїм чоловіка учсного і працьовитого, щирого і прикладного учителя. Дня 3 с. м. (в недїлю) відбув ся похорон покійника при великім здвизї учеників его і рускої громади. Рускі товариства народні і семинариї зложили вінцї на домовину Омеляна. Похорон вело численне духовеньство руске і латиньске, а хор кандидатів учительских і теольоґів сьпівав під проводом о. Ост. Нижанковского. На могилї прощали покійника пп. Н. Вахнянин, Корн. Устиянович і Татомир — в имени товариств руских і товаришів покійного. Не стало знов одного труженника народного і то такого, котрого не зможе хто-будь заступити. Щирий жаль громади проводив несподївано помершого до могили. Нехай єму земля пером буде, а память про него живе між Русинами та учить, як щиро працювати для народу.

— **На дім Просьвіти.** Ми казали, що тепер коли Просьвіта купила дім, Русини з більшою вірою в справу будуть складати ся на сей дім. Так от артист-маляр і поет Корнило Устиянович зложив на дім Просьвіти сто зр., а за его прикладом підуть певно й инші.

— **Помилуванє.** Франко Бучковский з Золочева, котрий 25 червня 1894 убив Михайла Чернецкого, був засуджений на смерть. Тепер помилував его Цїсар, а суд замінив єму кару на 20 лїт вязницї.

— **Тверезість.** З Заліщицкого пишуть: Доси йшло о твереліє народу з гори, а від минувшої весни розширяє ся оно з долини. Поява Саничука в Магалї на Буковинї (про котрого була минувшого року у нас згадка), вплинуло дуже благодатно на заліщицкий повіт. Цїлі села покидають горячі напитки і вже їх тепер не видко при обідах, весїлях, хрестинах і т. ин. нагодах. Нарід немов відродив ся. В Печарни і Жежаві відрекли ся навіть пива і вина і поставили хрести тверезости. В Дзвинячи і в Садках вже давнїйше відрекли ся напитків. Очевидно, що в тім напрямі підпирає селян і духовеньство.

— **Тисяч сотнарів муки** житної з матками сконфіскувала сими днями у Відни власть торгова у торговельників братів Шмайхлерів. В муцї сїї має бути сїм процент маток. Матки або спориш єсть то рід грибка темно брунатної, трохи фіолєтової краски, котрий дуже часто виростає на колосках жита замість зерна і буває нераз в четверо або пятеро більший, як здорове зерно житнє. Матки мають в собі отрую, шкідливу здоровлю, котра викликує в чоловіцї небезпечну недугу. Рівночасно знайдено в Пенцинґу, підгородю віденьскім, великий запас жита, в котрім знайшло ся богато маток. В наслїдок того зарядило долїшно-австрийске намістництво строгу ревізию всїх складів збіжа і муки.

— **На пароході „Ельба"**, що розбив ся на мори в дорозї до Америки, згинуло 26 людий

ворив він дальше і сам сьміяв ся, — коли вам скажу, хто тота панї, до котрої, як ви того здогадуєте ся, я хочу залицяти ся. — Она називає ся Людвика Брайдельфордова.

— Сьвят еси Господи! — крикнув Сандер переляканий — а тота потвора ще жиє в Гелєні?... Ну нехай же мене Бог ратує, скоро она мене колись побачить. То нещасте для мене.... она помогла менї раз у Віксбурзї до одної штуки, і я би не хотів, щоби зараз по цїлій Гелєнї пішла о тім чутка, саме коли я там буду. — А до того був я ще тогди у Віксбурзї під чужим іменем.

— Не бійтесь того — сказав Блякфут — она буде мовчати; бо коли хто, то як-раз она має причину мовчати о своїй минувшости. — А коли би все-таки вам відгрожувала ся — хто знає, може она схоче щось від вас вимусити — то спитайтесь лиш ії зовсїм чемно, чи она має ще малий запас тих довгих гвоздів, які пристарав для неї перед кількома роками Мр. Давлінґ. — Чуєте.... не забудьте того імени Давлінґ.

Сандер виймив свій записник і записав собі в нїм то імя.

— Давлінґ — говорив він роздумуючи — Давлінґ.... зараз.... де то я чув вже раз то імя? А при чім же тут тоті гвоздї?

— На що вам того знати — замуркотів Блякфут. — Я даю вам лїк, а ви не питайте, звідки він, лиш уживайте его, коли вам єго потреба. — Але ось вже й дорога... тепер вже можемо трохи підганяти наші конї, бо инакше приїдемо за пізно до Гелени. — Може з тої причини, а може й для того, щоби не слухати дальших питань свого товариша, вдарив він коня обцасами та пігнав жваво по дорові, що вела до Гелени і сполучала сю місцевість з устєм ріки Уайт і положеним поза ним Монтґемері Поінт. Сандер пігнав і собі за ним. Але підчас коли попустив свому коневи поводи, виймив він малу щітку від одежи і став обчищувати ся з болота та поправляв собі довге, мягке волосє при помочи малого зеркальця, о скілько на то дозваляли скорі рухи коня, що гнав ґальопом.

9.

Старі знакомі стрічають ся.

Місіс Дейтонова хотїла додержати даної попередного вечера обіцянки і вибирала ся на село так, щоби там побути кілька днів. Коли Містер Дейтон вернув на другий день трохи вже пізно з рана та змучений довгою їздою, постановлено вибрати ся зараз по обідї в гости у до Ляйвлїв, з котрими Мр. Дейтонова жила в дружбі і знала ся ще з давнїйших часів з Індияни.

Ледви що мала родина скінчила обідати, і ледви що сквайр, вернувший перед кількома годинами, прочитав два наспівші до него листи та всунув їх до кишенї, як перед дверми почув ся тупіт кіньких копит, а Аделя підбігла до вікна, подивити ся, хто би то був, що до них приїхав. Але ледви що лиш виглянула, як і вже з великої несподїванки відозвала ся на весь голос:

Містер Говес.... аби я так жила!... Ну, щось такого ще не бувало на сьвітї!

— Хто-ж то той Мр. Говес? — спитав сквайр Дейтон усьміхаючись — его тут дійстно ще не бувало. Але, коли ти того джентльмена, як видко, так добре знаєш, то може він ізза тебе загостив до нас.

— То дуже легко може бути — сказала Аделя зовсїм спокійно і щиро. — Єго жінка була моєю найлїпшою приятелькою, ти, Ядвисю, мусить, знаєш ії ще з давнїйших часів.... Марию Морріс.... доньку того старого богача Морріса. Я би лиш хотїла знати, що принесло его сюди до Арканзаса. Я думала, що він вже давно в Люзиянї на своїй плянтажі.

— Ось він вже й сам іде та відгадає тобі ту загадку — сказав сквайр Дейтон. І дійстно в слїдуючій хвили почули ся легкі кроки на сходах і зараз по тім, по легонькім запуканю до дверий майже не чекаючи дозволяючого „Просимо", увійшов до хати молодий мужчина, котрого ми вже нинї рано пізнали, правда, що під иншим іменем, на рівнинах над рікою Місісіпі.

Міс Аделя! — відозвав ся він і витягнувши руку пустив ся борзо до молодої панночки. — Який же я рад, що застав вас в добрім здоровлю і веселу. Здає ся менї, що маю честь бачити тут перед собою паню і пана Дейтонів?

Сквайр Дейтон і его жінка поклонили ся, а сквайр відозвав ся:

— Наша мала приятелька побачила вас ще на дворі і заповіла вас.... Мр. Говес, коли не ошибаю ся.... зараз пізнала вас, свого старого знакомого.

— Коли так, то й не потреба менї було холодного порученя в отсім листі — сказав обманець, поклонившись легенько молодій дамі. — Від Мр. Порреля, теперішного прокуратора державного в Сінквіль, котрий був так добрий попри передачі дружного поздоровленя сповістити вас, що єсть взагалі на сьвітї і моя незначна особа.

— Ах, від Порреля.... а чи давно ви з ним видїли ся? спитав сквайр і взяв лист до рук. — То вже давні часи, як я з ним бачив ся.

— А він все ще дуже мило вас згадує. Він що лише недавно, може кілька недїль тому, став прокуратором державним і стоїть собі не зле.... має на всякий случай дуже поважане становище, а при тім і значні доходи.

— Як же має ся Місіс Говес, сер? Що порабляє Марийка і де она тепер перебуває? — перебила єму Аделя. — Ви бо анї словом не згадуєте про ню і ії родичів. Я гадала, що ви на своїй плянтажі в Люзиянї.

— А хиба-ж би я тогди міг знову тут

з нашого краю, 11 з Чех а 32 з Угорщини. Погиб також Рудольф Граф родом зі Львова бувший офіцир резервовий кріпостної артилерії, що їхав з Відня до якогось свояка, котрий мав в Кольорадо фабрику машин рільничих. Цікаво й то, що межи виходцями з Угорщини згинули два дефравданти, братя Ґутман, директори якогось парового млина на Угорщині. Они пустили були в курс фальшиві векслї, а призбиравши значну суму гроший пустились до Америки і забрали свою сестру з собою. Здає ся, що они їхали під фальшивим іменем, бо в списі пасажирів корабля „Ельби" нема записаних Ґутманів, але за то суть записані два пани і одна пані під іменем Франк нїби родом з Америки. Поліция угорска здогадує ся, що то були ті дефравданти. Вуглевий корабель „Кратіє", що розбив „Ельбу", засеквестрований, а капітана его і залогу потягнено до одвічальности. Они випирають ся всего і кажуть, що анї не знали, який корабель розбили, анї не видїли, що „Ельба" потапає і не чули криків потапаючих. Коли покаже ся, що катастрофа настала в наслїдок злого кермованя кораблем „Кратіє", то властитель того корабля буде мусїв після морского права заплатити відшкодованє всїм потерпівшим через катастрофу.

Штука, наука і лїтература.

— „Правда", вістник політики, науки і письменьства, виходить тепер два рази на місяць, 15 ого і 30-ого, складає ся з півпята аркуша друку на місяць, а мимо того коштує на рік тілько 4 зр. Адміністрация „Правди" находить ся у Львові, при улици Академичній ч. 8.

Число 2-ге з сего року „Правди" містить лист з Черниховщини про політичні відносини Росиї; відтак історию державного та социяльного розвитку Японії (річ дуже на часї!); дальше звичаї, обряди і повіря сьвяточні, зібрані Ос. Маковеєм в місті Яворові коло Львова; вкінци статї політичні про царя-миротворця Олександра III., політику ческу, огляд загально політичний (також руский) і допись з Полтавщини, як там селяни сподівають ся полекші від нового царя. Як з самого змісту видко, „Правда" занимає ся головно політикою і подає статї о справах, що обходять тепер цїлий сьвіт. Ті статї оброблені незвичайно совістно і дають ясне понятє, що думати про ріжні справи.

Господарство, промисл і торговля.

— О розвитку товариства „Днїстер". Із справозданя, предложеного Еп. Ординариятови Товариством взаїмних обезпечень „Днїстер" з 14 листопада 1894 ч. 4377/В., розвиток котрого зі взгляду, що єсть институциєю рускою і много уже церквий і приходских будинків в тімже обезпечених єсть, живо займає диецезальну управу, виказує ся, що загальне довіре до Товариства сего чим раз більшає, так, як в третїм роцї существованя того-ж, до 30 вересня 1894, видано 35.922 важних поліс, яко відшкодованя виплачено в протягу двох лїт (на 255 відшкодовань) суму 64.384 зр., між тими 15 відшкодоване в сумі 8.850 зр. а. в. Комітетам парохіяльним за шкоди на будинках приходских і церквах. Узнанє хосенности дїяльности „Днїстра" і солідної его управи виказує також обставина, що Високий Видїл краєвий і Дирекция Банку краєвого дозволила при удїлюваню позичок гіпотечних з Банку краєвого принимати від довжників також поліси „Днїстра". В виду такого довіря найвисшої автономічної репрезентациї краєвої як і знаменитої институциї фінансової може Еп. Ординарият спокійним бути за церкви в Товаристві „Днїстер" обезпечені і Товариство тоє Всечестнїйшому Духовеньству безпечно поручити, тим більше, що мимо невеликої поки що участи Вся. Духовеньства в тім Товаристві (на 1282 церквий Перемиської епархії обезпечено там лише 229 церквий), (а на 685 приходстй лиш 168), Товариство тоє за р. 1893 удїлило жертву для вдов. сир. фонда в квоті 100 зр., а дяківскому товариству Перемиської епархії 40 зр. взагалї на публичні цїли рускі квоту 1000 зр.

Для перегляду слїдує виказ числа церквий і будинків приходских, обезпечених в „Днїстрі" по день 30 вересня 1894 по деканатам: Балигородский 7 церквий і 5 будинків; белзкий 9 церквий і 4 будинкі, бірчаньский 4 ц. і 4 б., біцкий 2 ц., варяжский 9 ц. і 3 б., височаньский 6 ц. і 5 б., горожаньский 8 ц. і 5 б., добромильский 1 ц., дрогобицкий 3 ц. і 3 б., жовківский 11 ц. і 7 б., жукотиньский 2 ц. і 1 б., затварницкий 6 ц. і 5 б., канчуцкий 3 ц. і 4 б., комарняньский 9 ц. і 7 б., коросняньский 1 ц. і 1 б., куликівский 4 ц. і 3 б., ліский 3 ц. і 1 б., любачівский 10 ц. і 9 б., мокряньский 3 ц. і 1 б., мостиский 9 ц. і 6 б., мушиньский 4 ц. і 2 б., олешицкий 2 ц. і 2 б., порохницкий 7 ц. і 5 б., перемиский 14 ц. і 7 б., потелицкий 5 ц. і 6 б., самбірский 10 ц. і 8 б., старосамбірский 10 ц. і 10 б., сокальский 7 ц. і 6 б., старосольский 8 ц. і 6 б., судововишеньский 7 ц. і 4 б., сяніцкий 3 ц. і 3 б., угнівский 6 ц. і 6 б., устрицкий 3 ц. і 4 б., яворівский 14 ц. і 11 б., ярославский 12 ц. і 9 б., ясліский 7 ц. і 5 б. Разом 229 церквий і 168 будинків парохіяльних. — Від Еп. Консисториї. Перемишль дня 30 студня 1894.

Телеграми.

Берлин 4 лютого. Поліция викрила в пивници одного дому тайну фабрику патронів і забрала 14 сотнарів пороху. Справа ся не має нїякого політичного значіня; розходить ся тут лиш о тяжку провину против приписів поліцийних о уживаню материй вибухових.

Париж 4 лютого. Приїхав тут Рошфор а величезна товпа людий повитала его з великими обявами радости.

Рим 4 лютого. Вчера вечером і нинї рано далось почути землетрясенє в Пяченці, Порто-Маврічіо, Павії і Ґенові.

Софія 4 лютого. Доповняючі вибори розпочали ся всюди в як найбільшім порядку.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·45	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·35	—	—
Черновець	6·51		10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—		10·26	7·21	3·41	7·40
Белзця	—		9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3·08	5·01	6·46	9·36	9·56	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·45	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·[illegible]	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.13	1·03	[illegible]
Стрия	—	—	9·25	9·10	12·46	—
Белзця	—	—	5·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниць державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і округлі, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannesgasse 29) удїляє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники вистарчають, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Надіслане.

Готель Вікторія (J. Voise)
Львів, улиця Гетманьска побіч пл. Мариацкої найдогіднїйше спокійне центральне положенє.
Комнати з постелею від 80 кр. 13

За редакцию відповідає Адам Кекховецкий

бути? — спитав Сандер. — Нї... ми не купили плянтажі в Люзиянї, бо в Мемфіс, де ми на щасте побули через один день, довідали ся ми тілько злого о тій сторонї, що й рішили ся стратити радше незначний задаток, як вложити опісля значні капітали в лихий ґрунт. Аж ось почули ми, що коло Сінквіль в Місісіпі продають якусь плянтажу... ми там і задержались, побачили, що услівя не злі, ґрунт і будинки знамениті, то й ще того самого тижня добили торгу.

— То Мария мешкає тепер коло Сінквіль? — спитала Аделя урадована. — Ах, то знаменито! З Гелени туди недалеко, бо всего ледви шість миль... ах, коли так, то я відвідаю еї сими днями.

— Того я й прийшов сюди, щоби вас о то просити — відповів Сандер — але прилагодьтесь на то, що побудете там трохи довше, бо Марийка не пустить вас так скоро від себе. Она менї навіть наказала, щоби я вас таки зараз забрав з собою, коли то буде можна. На тамтім боцї стоїть мій кабріолет[1]), а коня взяв я на сю сторону лиш длятого, що не знав, чи ви мешкаете в самій Геленї, чи коло Гелени.

— А що-ж буде тепер з гостиною у Ляйвлїв? — спитала Місіс Дейтонова — то хиба будеш мусїла еї відложити.

Аделя глянула на сестру і трошки почервонїла ся.

— Нї, то годї — відозвалась Мрс. Дейтонова знову. — Ми лише що вчера вечером обіцяли ся молодому Ляйвльому, що нинї певно до них приїдемо; Мрс. Ляйвльова певно вже прилагодила ся та наробила собі богато заходу; могла би справедливо погнївати ся за то, коли-б ми не додержали слова. А як би Містер Ґовес поїхали туди з нами? Коли-б так, то Аделя могла би завтра рано таки звідтам вибрати ся з вами і так би ви бодай не надармо до нас приїзджали.

— Я дуже рад з того позволеня — відповів Сандер; — я що правда, мусів би борзо назад вертати, бо нова посїлість, як понятно, дає богато до роботи, але нехай тато заступить мене один день довше. Він, хвала Богу, тепер досить здоров і здужає, то єму то зараз не пошкодить. Впрочім я бажав вже давно познакомитись близше з сквайром Дейтоном, про котрого я наслухав ся в Сінквіль тілько доброго.

— Тим більше менї того жаль, що не буду мати приятности, бодай нинї, побути з вами — відповів судия — мої дїла не дозваляють менї через кілька днїв виїздити з Гелени, але я маю надію, що ви чей незадовго загостите знову до нас і то на довше. Але ось вже й конї — перебив він нараз сам собі... а тепер Мр. Ґовес беріть зараз на себе уряд опікуна і лицаря, котрий мусів би був взяти на себе менше романтично, бо в особі сторожа, мій старий Цезар.

— Я гордий з того, що ви вже по так короткім знакомстві маєте таке довіре до мене і буду старати ся статись гідним того — відповів Сандер — лиш один клопіт... що я не знаю дороги до Ляйвлїв...

— То я вам покажу — відозвала ся на то Аделя і почервонїла ся, коли побачила, що еї сестра на то усьміхнула ся.

— За так красною провідницею гогов я піти хоч би й на смерть! — відозвав ся Мр. Ґовес скоро.

— Ей, пане, — остерігав судия — такі слова небезпечні для чоловіка, що недавно оженив ся... як би то жінка почула...

Марийка і я знаємо, що то значить — відозвала ся на то Аделя. — Впрочім Мр. Ґовес пише иногдї поезиї, а постам можна позволити трохи пересади. Але конї вже чекають, отже пане лицарю, я буду вашою провідницею.

(Дальше буде).

[1]) Малий візок на двох колесах; наша „біда".

ІНСЕРАТИ.

Ц. к. управ. рафінерия спіритусу, фабрика руму, лікерів і оцту
Юлїя Міколяша Наслїдників
Яков Шпрехер і Спілка
поручає найлучші розолїси, лїкери, славні горівки польскі, стару старку, руми краєві і заграничні, коняк, сливовицю і т. д.
Одинока фабрика в краю, що виробляє спіритус без запаху і **алькоголь абсолютний** 100/100 до цїлий лїчничих. 1
Склади для міста Львова:
ул. Коперніка ч. 9., в торговли Вп. Е. Рідля площа Марияцка і в головнім складі вод мінеральних улиця Кароля Людвика ч. 29.

С. Спітцер у Відни
поручає
Товари камінні і шамотові.
Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджения для стаєн і обор.
На жадане висилаємо катальоґи.
Заступники для Галичини і Буковини
Гамель і Файґель
у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

Днїстер
Товариство взаїмних обезпечень
у Львові, улиця Валова ч. 11,
перше і одиноке руске товариство асекурацийне, припоручене Всеч. Духовеньству і всім вірним Впреосьв. Митроп. і Преосв. Еп. Ординариятами всїх трех Епархий, обезпечає від шкід огневих будинки, скот (худобу), знаряди господарскі, збіже і пашу за можливо найнизшою оплатою.
Шкоди ліквидують ся і виплачують ся сейчас по пожарі.
Зголошеня о удїлене аґенциї в місцевостях, где нема близько аґентів „Днїстра", принимають ся. 19

Інсерати
(„оповіщеня приватні") як для „Народної Часописи" так також для „Ґазету Львівскої" принимає лиш „Бюро Дневників" **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих газет.

Бюро дневників і оголошень
Л. ПЛЬОНА
у Львові
улиця Кароля Людвика ч. 9.
приймає
абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

С. Кельсен у Відни
поручає
Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.
Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ
Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.
На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові
улиця Кароля Людвика число 9, приймає
абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.